

Arrest

nr. 218 265 van 14 maart 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DIENI
Rue des Augustins 41
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X, die verklaren van Somalische nationaliteit te zijn, op 14 mei 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 december 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 18 december 2018.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 februari 2019.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN die *loco* advocaat J. DIENI verschijnt, en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van onderhavig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft zij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. In het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming nam de commissaris-generaal op 4 oktober 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Deze beslissing en beoordeling werden bevestigd door de Raad in zijn arrest nr. X van 23 mei 2017. Haar volgend verzoek werd door de commissaris-generaal niet in overweging genomen (niet ontvankelijk verklaard). Verzoekster tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar tweede volgend verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde vluchtmotieven die zij in het verleden heeft uiteengezet. Verzoekster voegt daaraan toe dat zij zwanger is en ten gevolge daarvan bij terugkeer haar clan vreest.

Ter ondersteuning van haar tweede volgend verzoek legt zij een overlijdensattest neer.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4.1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot de conclusie komt dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die haar kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij geen valabele argumenten bijbrengt ter ontkrachting of weerlegging van de gedane bevindingen van de commissaris-generaal.

4.2. Verzoekster verwijst naar rechtspraak omtrent het rechtsbeginsel 'fraus omnia corrumpit'. Dient evenwel te worden opgemerkt dat in casu helemaal geen toepassing wordt gemaakt van dit rechtsbeginsel, hetgeen uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt. De wetgever heeft, in artikel 57/6/2, §1 van de Vreemdelingenwet, verweerder bij een volgend verzoek om internationale bescherming een bevoegdheid toegekend om na te gaan of de nieuw ingeroepen elementen, of andere nieuwe elementen, "de kans aanzienlijk groter maken" dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt. Uit de parlementaire voorbereidingen bij (oud) artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet – zoals hierboven weergegeven – blijkt zo ook duidelijk dat de wetgever heeft aangegeven dat de commissaris-generaal deze bevoegdheid kan aanwenden om een gegeven niet als nieuw element in de zin van voormelde wetsbepaling te weerhouden "wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn" of indien de gegevens "een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig bevonden werd". Verzoekster maakt niet aannemelijk dat verweerder toepassing gemaakt heeft van het adagium 'fraus omnia corrumpit' door de nieuw afgelegde verklaringen niet te aanvaarden als nieuwe elementen gelet op onder meer de vaststellingen dat het louter bijkomende verklaringen betreffen die volledig voortbouwen op een vluchtrelaas dat wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid reeds werd afgewezen en dat opnieuw geen overtuigend bewijs voorligt.

4.3. Verzoekster legt voorts een attest neer waaruit blijkt dat zij een type 3 besnijdenis heeft ondergaan en stelt dat haar situatie aanleiding geeft tot een gegronde vrees in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Zij stelt ook dat zij lid is van een sociale groep, namelijk die van jonge Somalische vrouwen met kinderen en haalt aan dat zij zwanger is van een buitenechtelijk kind dat, indien het een meisje is, ook een risico op besnijdenis loopt.

De Raad wijst er op dat in casu niet betwist wordt dat vrouwenbesnijdenis een ernstige aantasting is van de fysieke integriteit van de meisjes en de vrouwen waardoor mogelijk zwaarwegend psychisch leed kan worden veroorzaakt. Evenmin kan betwist worden dat verzoekster het slachtoffer was van een type 3 besnijdenis, noch dat verzoekster mogelijks nog (psychisch, fysisch) te lijden heeft van complicaties ten gevolge van haar besnijdenis.

Er zijn echter goede redenen om aan te nemen dat verzoekster ingevolge hiervan bij een terugkeer naar haar land van herkomst geen nieuwe vervolging of ernstige schade riskeert. Verzoekster vreest voor herinfibulatie, doch zoals verweerder in de verweernota terecht opmerkt, betreft dit een louter hypothetische vrees, namelijk de vrees geherinfibuleerd te worden na een mogelijke bevalling. Uit het medisch attest van 7 november 2017 blijkt inderdaad dat verzoekster een besnijdenis type 3 heeft ondergaan, maar blijkt geenszins of zij na eerdere bevallingen geherinfibuleerd werd. Verzoekster concretiseert deze vrees ook niet verder en laat onvermeld wie haar in geval van terugkeer zou dwingen tot herinfibulatie. Verweerder voegt de COI Focus "Somalië: defibulatie en herinfibulatie bij geïnfibuleerde vrouwen in Zuid- en Centraal Somalië" van 13 juni 2016 bij de verweernota. Hieruit blijkt dat er in Somalië geen sprake is van systematische en automatische toepassing van herinfibulatie en dat herinfibulatie bij vrouwen die reeds gehuwd zijn of waren, enkel wordt toegepast wanneer deze vrouwen dit zelf wensen. Uit de landeninformatie blijkt wel dat vrouwen soms gevraagd worden door hun echtgenoot om zich te herinfibuleren, en verzoekster verwijst thans in onderhavig verzoekschrift naar een vrees voor herinfibulatie, doch verzoekster toont geenszins in concreto aan dat zij bij haar terugkeer naar Somalië een vrees voor vervolging kent hieromtrent, gezien zij ook niet toelicht door wie zij vreest geherinfibuleerd te worden. Bovendien dient er te worden vastgesteld dat verzoekster thans voor het eerst deze vrees voor herinfibulatie aanhaalt. Zij maakte hier immers geen gewag van voor de Dienst

Vreemdelingenzaken, noch voor het Commissariaat-generaal, noch tijdens haar eerdere twee verzoeken om internationale bescherming, terwijl er redelijkerwijze van haar kan verwacht dat zij, indien zij werkelijk een dergelijk vrees zou koesteren, deze eerder zou hebben aangehaald. Van verzoekster, die beweert te vrezen voor haar veiligheid en haar leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat zij van in het begin een juist, precies en waarheidsgetrouw vluchtrelaas weergeeft.

Gelet op voorgaande, zijn er in casu goede redenen voorhanden in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet om aan te nemen dat verzoekster bij een terugkeer naar haar land van herkomst niet opnieuw het slachtoffer zou worden van vrouwelijke genitale verminking.

Waar verzoekster een vrees uit omwille van haar zwangerschap van een buitenechtelijk kind, verwijst de Raad naar hetgeen in de bestreden beslissing rond deze beweerde zwangerschap werd gemotiveerd: "U verklaart 2 maanden zwanger te zijn terwijl u niet bent getrouwd en bij terugkeer om het leven te zullen worden gebracht door uw clan Shiiqaal. U verklaart enerzijds niet te weten wie u zwanger heeft gemaakt en anderzijds te weten wie de vader is, maar dat hij er niets mee te maken wil hebben en op de vlucht is geslagen. U heeft een test gedaan die positief was maar u vertelde niets tegen de dokter. Uw verklaringen hieromtrent kunnen niet overtuigen daar u geen document neerlegt om uw prille zwangerschap te staven." Verzoekster legt bij huidig verzoekschrift nog steeds geen enkel bewijs van deze beweerde zwangerschap neer, zodat de pertinente motieven zoals vermeld geenszins weerlegd worden.

Zo verzoekster aanvoert dat zij lid zijn van een specifieke sociale groep, wijst de Raad er op dat het behoren tot een bepaalde sociale groep er niet automatisch op wijst dat de betrokkene wordt vervolgd. De asielzoeker moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin en bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging is het behoren tot een bepaalde groep irrelevant. De Raad stelt vast dat verzoekster geenszins in concreto aantoonde dat er voldoende zwaarwichtige feiten voorhanden zijn waaruit een gegronde vrees voor vervolging in haar individueel geval blijkt vermits zij zich beperkt tot de verwijzing naar en het citeren van algemene rapporten.

De Raad onderstreept nog dat de door verzoekster aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en buitenlandse rechtspraak, individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is.

4.4. Verzoekster legt voorts een medisch attest neer ter staving van littekens die door bomaanslagen en mishandeling door Al Shabaab veroorzaakt zouden zijn, en een brief ter staving van haar doorverwijzing naar een psycholoog. Verzoekster stelt dat zij symptomen heeft van PTSD.

Wat het medisch attest en de brief ter doorverwijzing naar een psycholoog betreft, bemerkt verweerder in de verweernota dat dit medisch attest slechts een zeer summiere, objectieve vaststelling van enkele littekens bij verzoekster maakt. De Raad wijst er op dat een medisch attest echter geen sluitend bewijs is voor de omstandigheden waarin een verzoeker verwondingen opliep. De arts doet vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen. De brief ter doorverwijzing naar een psycholoog bevat geen vaststellingen gemaakt door een arts, maar werd opgesteld door een sociaal assistent en een verpleegster, die louter vaststellen dat verzoekster geïsoleerd is in het centrum en op zichzelf teruggeplooid is en niet alles lijkt te begrijpen en wanhopig lijkt te zijn. Er wordt geen attest bijgevoegd van de psycholoog waarbij verzoekster op consultatie zou geweest zijn en de brief bevat verder geen enkele objectieve vaststelling ter staving van verzoeksters psychologische toestand. Deze brief kan dan ook geen ander licht werpen op de motieven van de bestreden beslissing. In de mate verzoekster haar psychische problemen linkt aan de in het verleden ondergane besnijdenis, merkt de Raad op dat, ofschoon het mogelijks psychisch lijden ten gevolge van een besnijdenis niet betwist wordt, dit geen afbreuk doet aan de vaststelling dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat verzoekster ingevolge hiervan bij een terugkeer naar haar land van herkomst geen nieuwe vervolging of ernstige schade riskeert.

4.5. Waar verzoekster aanhaalt dat haar zonen gedwongen rekrutering door Al Shabaab vrezen en dit niet beoordeeld werd door het CGVS, werd dit in de beslissingen genomen in de verzoeken van de zonen van verzoekster wel degelijk beoordeeld: "Wat betreft het door uw moeder aangehaalde (nieuwe) element, meer bepaald dat ze in uw hoofde een vrees koestert voor Al-Shabaab kunnen volgende opmerkingen gemaakt worden. Ten eerste preciseert uw moeder in het kader van uw tweede verzoek geenszins waarom u precies een vrees voor Al-Shabaab zou koesteren (zie verklaringen DVZ dd. 16 april 2018). Ten tweede werden de door uw moeder ingeroepen problemen die haar familie gehad zou hebben met Al-Shabaab als ongeloofwaardig beoordeeld." Verzoeksters loutere verwijzing naar algemene informatie betreffende gedwongen rekrutering door Al Shabaab in Somalië volstaat niet om enig risicoprofiel in hoofde van haar kinderen in concreto aannemelijk te maken.

5. In de mate verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

6. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. Ter terechtzitting van 22 februari 2019, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 3 december 2018, voert verzoekende partij J. M. M. aan dat zij ernstige psychologische problemen kent, zoals blijkt uit het medisch attest dat zij indient, en zwaar getraumatiseerd is. Verzoekende partij wijst erop dat zij onlangs bevallen is van een baby en opgevangen wordt door het Rode Kruis samen met haar andere twee kinderen. Zij stelt dat zij in een eigen leefwereld leeft, zonder financiële hulp en haar kindje het resultaat is van een korte seksuele relatie met een als vluchteling erkende Somalische man die tot nu toe het kind niet heeft erkend. Verzoekende partij wijst erop dat zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst gelet op haar medische toestand, zij slachtoffer zal worden van een "refubulatie" en zij een alleenstaande moeder is met drie kleine kinderen.

De verwerende partij repliceert dat de situatie van verzoekende partij stresserend kan zijn en wijst er op dat verzoekende partij een derde verzoek om internationale bescherming indient en pas voor het eerst een medisch attest indient. Voorts stelt verwerende partij dat niet duidelijk is in welke mate verzoekende partij medisch wordt opgevolgd.

3.2. Te dezen wordt niet betwist dat verzoekende partij met psychische problemen kampt, zoals blijkt uit het ter terechtzitting per aanvullende nota bijgebrachte psychologisch attest van 7 juni 2018, waarin naast de psychische problematiek ook gewag wordt gemaakt van fysieke problemen (o.a. maagdarm-problemen).

Aldus dient rekening te worden gehouden met en omzichtig te worden omgesprongen met de preciaire psychologische alsook de fysieke toestand van verzoekende partij, een alleenstaande moeder van twee jonge kinderen die nog maar zeer recent, eind november 2018, een derde kindje heeft gekregen en die haar land van herkomst, Somalië, reeds vele jaren geleden heeft verlaten. Deze elementen dienen mee in overweging te worden genomen en nopen tot een verder en grondig (her)onderzoek.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

4. De Raad wijzigt, gelet op hetgeen voorafgaat, zijn standpunt van de beschikking.

Gezien de Raad in deze de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het hem aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg lijkt het er op dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 30 april 2018 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS